Szöllősi Mátyás

A másik én

PRÓZA - LXII. évfolyam, 40. szám, 2018. október 5.

Simon lassan tárta ki az ajtót, mert volt egy olyan érzése, hogy valaki várja. Szeretett volna felkészülni a találkozásra, de tudta, hogy engedély nélkül, ismeretlenül lép be a lakásba mindjárt, és arra gondolt, hogy a találkozásra így nem lehet felkészülni. A levegő megmozdult, amint nyílt az ajtó, és Simont szokatlan otthonosságérzet lepte el. Az első pillanatban ugyan kellemes, de utána már, főleg ebben a szituációban, ijesztő volt. Óvatosan belépett. Azonnal becsukta maga mögött az ajtót, majd, miután fülelt egy kicsit, hall-e valami mozgásra utaló jelet, hogy rajta kívül esetleg más is tartózkodik-e a lakásban, kulcsra zárta az ajtót. Bent félhomály volt. Elsőre legalábbis nehezen tudta kivenni a tárgyakat. Szürkés foltok voltak a fal tövében vagy arrébb, például az egyik ajtónyílás mellett, amit, épp a sötétebb tónusa miatt, jobban észlelt. Állt vagy egy percig, hátha történik valami, de minden csöndes maradt. A tárgyak mozdulatlanul vártak. Talán arra, hogy leessenek, jutott eszébe, mert még az is jobb, mint a ki tudja, meddig tartó tehetetlenség.